

флоту – з іншого, встановлення єдиного податку з тонни дедвейту замість чинного нині порядку оподаткування;

– створення системи економіко-правових відносин щодо захисту майнових прав судовласників та фінансових інтересів інвесторів і кредиторів;

– усебічне стимулювання зацікавленості підприємців у тому, щоб вкладати кошти в суднобудування, перш за все на українських верфях (розвиток лізингової системи, звільнення частки прибутку, що інвестується в суднобудування, від оподаткування, розробка заходів щодо зниження собівартості робіт на 15–20% і підвищення продуктивності праці до 40–50 т дедвейту за рік на одного працівника);

– забезпечення інституціалізації логістичної, фрахтової, юридичної (у галузі морського права) діяльності, сприяння створенню служб єдиних операторів мультимодальних перевезень і контейнерних терміналів;

– розвиток можливостей портової системи з підвищення дедвейту суден, що обробляються, пропускну здатності митних терміналів, усіх видів безпеки на морському транспорті;

– організація конкурентного доступу до вітчизняної вантажної бази, який визначатиметься тільки економічним результатом для учасників зовнішньоекономічної діяльності;

– усебічна підтримка національного торговельного мореплавства на недискримінаційній основі, що дозволить українським перевізникам користуватися природними перевагами, проте в принципі не позбавлятиме таких можливостей будь-яке іноземне судно;

– перевезення експортних вантажів флотом, зафрахтованим переважно українською стороною торгового контракту, тобто поширення практики, коли продавець і покупець обумовлюють в його тексті обсяг вантажу, що перевозиться флотом, який фрахтується українською стороною на засадах конкурентного доступу, безвідносно до встановлених транспортних правил;

– реалізація національного режиму в судноплаванні, що передбачає всіляке сприяння судам під всіма без винятку прапорами, на які не поширюються санкції міжнародного співтовариства, тобто йдеться про режим, тотожний тому, яким користуються судна під національним прапором;

– рівні економічні можливості, тобто умови реєстрації національного тоннажу мають бути схожі з тими, в яких працюють іноземні судовласники основних конкурентів, з обов'язковим дотриманням високих вимог до всіх видів безпеки в судноплаванні, встановлених світовою спільнотою;

– типізація в проектуванні суден, завдяки чому виконуватимуться вимоги міжнародних стандартів судноплавання, зокрема щодо всіх видів безпеки, з обов'язковим державним наглядом за проходженням проектів і будівництвом суден;

– гарантоване дотримання міжнародних принципів, норм і правил у лінійному секторі торговельного мореплавства України, що забезпечить рівень послуг, які надаються національним вантажовласникам, адекватний вимогам світової спільноти до морських лінійних перевізників на основі створення загальнодержавної системи нагляду.

Література

1. Бараш Ю.С. Управління залізничним транспортом: [монографія] / Ю.С. Бараш, 2-ге вид. перероблене і доп. – Д.: Вид. Дніпропетровського нац. ун-ту зал. тр-ту, 2006. – 264 с.
2. Буркинський Б.В. Инвестиционный потенциал региона. Политика мобилизации интегрального ресурса региона: в 2 кн. гл. VIII / Рук. авт. кол-ва чл. корр. НАН Украины, д.э.н., проф. Б.В. Буркинський, д.э.н., проф. С.К. Харичков. – Одесса: ИПРЭИ НАН Украины, 2002. – Кн. 2 – С. 96–152.
3. Кулаев Ю.Ф. Економіка залізничного транспорту: навч. посіб. / [Ю.Ф. Кулаев] – Ніжин: Аспект-Поліграф, 2006.
4. Кривошшин О.М. Динаміка розвитку залізниці / О.М. Кривошшин, М.В. Макаренко, Г.Д. Ейтутіс. – Київ, 2007.
5. Кривошшин О.М. Столична магістраль в цифрах і фактах / О.М. Кривошшин, Г.Д. Ейтутіс. – Київ, 2006.
6. Цветов Ю.М. Першочергові заходи при формуванні транспортної галузі України / Ю.М. Цветов, Л.Н. Соколов // Вісник центр. наук. центру Транспортної академії України. – Вип. 2. 2009.
7. Сич Є.М. Закони економіки транспорту: [монографія] / Є.М. Сич, В.М. Кислий. – Ніжин: Аспект-Поліграф, 2009.
8. Королев Д. Украина и далее работает на износ... / Д. Королев // Еженедельник 2000. – 2011. – №40.

Г.В. ЗЯБЧЕНКОВА,
ст. викладач, КНТЕУ

Застосування справедливої оцінки основних засобів в обліку

У статті висвітлено питання, пов'язані з оцінкою основних засобів за справедливою вартістю. Надано рекомендації стосовно визначення справедливої вартості, особливостей сфери її застосування.

Ключові слова: справедлива вартість, ринкова вартість, історична вартість, переоцінка основних засобів.

В статье отражены вопросы, связанные с оценкой основных средств по справедливой стоимости. Предоставлены рекомендации относительно определения справедливой стоимости, особенностей сферы ее использования.

Ключевые слова: справедливая стоимость, рыночная стоимость, историческая стоимость, переоценка основных средств.

The questions related to the estimation of the fixed assets on a fair value are reflected in the article. Recommendations are given in relation to determination of fair value, features of her application domain.

Keywords: fair value, market value, historical cost, overvalue of the fixed assets.

Постановка проблеми. Облік за справедливою вартістю є однією із основних концепцій сучасного напряму реформування бухгалтерського обліку в масштабах світової економіки на національному та міжнародному рівнях. Неправильна оцінка основних засобів у фінансовому обліку викривляє опосередковано через амортизацію витрати виробництва, фінансові результати. Із запровадженням оподаткування нерухомості значення реальної оцінки основних засобів ще більше посилюється. Тому вона має бути приведена у повну відповідність із справедливою вартістю.

Мета оцінки основних засобів за справедливою вартістю полягає в тому, щоб надати користувачам фінансової звітності найбільш достовірну інформацію про реальну поточну їх вартість. Ця інформація, безумовно, підвищує значущість і достовірність формованих звітів.

Оцінка основних засобів за справедливою вартістю необхідна при створенні підприємства та в процесі його діяльності, під час здійснення операцій оренди майна, застави, страхування, інвестування, виділення часток у статутному капіталі, при продажі підприємства, при обліку операцій по злиттю і поглинанню при консолідації.

Необхідність приведення оцінки основних засобів до рівня справедливої вартості диктується вимогами як фінансового, так і податкового обліку. Справедлива вартість основних засобів використовується:

- 1) при застосуванні моделі обліку за справедливою вартістю при первинному визнанні;
- 2) при визначенні первісної вартості безоплатно отриманих основних засобів;
- 3) при визначенні первісної вартості об'єктів в обмін на подібні та неподібні;
- 4) при оцінці основних засобів на дату балансу;
- 5) при подальшій оцінці основних засобів (при застосуванні методу обліку за переоціненою вартістю);
- 6) при визначенні відшкодовуваної вартості активів при їх перевірці на можливе знецінення.

Більшість вітчизняних підприємств не використовують даний метод оцінки при веденні обліку активів. Це пов'язане з певними труднощами, оскільки на сьогодні не створені економічні та організаційні умови прийняття методики оцінки за справедливою вартістю, відсутнє методичне забезпечення механізму формування справедливої вартості даних об'єктів обліку, на велику кількість об'єктів є неможливим достовірне визначення поточних ринкових цін, оскільки відсутній активний ринок або його функціонування є обмеже-

ним, недостатністю розвитку ринку послуг незалежної оцінки та значною вартістю таких послуг.

Керівники підприємств України, як правило, обмежуються визначенням справедливої вартості як договірної вартості. При цьому не враховується кон'юнктура ринку, процеси інфляції, ризики, стан економіки в цілому. Справедлива вартість має умовний характер і документально ніяк не підтверджується. Жодна з фінансових, бухгалтерських комп'ютерних програм на сьогодні не здатна формувати справедливу вартість.

Ці обставини свідчать про актуальність теоретичного обґрунтування місця й ролі справедливої оцінки основних засобів у системі обліку.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Питанням оцінки основних засобів присвячена велика кількість праць вітчизняних і зарубіжних вчених, таких як М.І. Бондар, О.С. Бородкін, Ф.Ф. Бутинець, С.Ф. Голов, Г.Г. Кірейцев, М.І. Кутер, Л. І. Словінська, Н.М. Малюга, В.Ф. Палій, В.В. Сопко, Я.В. Соколов, З.С. Туякова, І.О. Яремко, Жук В.М. та інші. Враховуючи вагомий внесок зазначених вчених у дослідження питань оцінки, варто відмітити, що залишаються неврегульованими питання тлумачення поняття справедливої вартості законодавством України. Невирішеними є питання розробки організаційно-методичного забезпечення оцінки основних засобів за справедливою вартістю та відображення її впливу на показники фінансової звітності підприємства. Нині відсутня чітка методика розрахунку справедливої вартості основних засобів.

Тому розробка та впровадження стандарту, який регулював би питання оцінки за справедливою вартістю є актуальними й обґрунтованими.

Мета статті – висвітлення особливостей сфери застосування справедливої вартості та її зв'язку з іншими видами оцінок, узагальнення переваг та недоліків справедливої вартості.

Виклад основного матеріалу. Згідно із Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» пріоритетною при оцінці активів підприємства вважається первісна вартість, виходячи з фактичних витрат на їх виробництво і придбання [1]. Але не виключається можливість використання інших методів оцінки. Так, відповідно до П(С)БО 7 «Основні засоби» підприємства можуть оцінювати вартість основних засобів за історичною (фактичною) собівартістю та справедливою вартістю [2].

Історична собівартість – первісна вартість, яка складається з фактичної суми грошових коштів чи їх еквівалентів або справедлива вартість активів, сплачених (переданих), витрачених для придбання (створення) необоротних активів. Залежно від інтересу способ оцінки за собівартістю має позитивні і негативні прояви для підприємства і держави.

Застосування первісної вартості в умовах інфляційних процесів може привести до негативних наслідків. Навіть за умов незмінних цін потенціал основних засобів не залишається незмінним, оскільки скорочується строк їх служби во-

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ни стають морально застарілими. Основні засоби, придбані в різний час та які мають однакові характеристики, будуть мати різну вартість. А проведення постійних переоцінок збільшує витрати підприємства, що в кінцевому результаті впливає на кінцевий фінансовий результат.

Справедлива вартість поступово витісняє історичну вартість. Справедлива оцінка – це вартість предмета на момент складання балансу. Отже, відображення фінансового положення і фінансового результату, які засновані на справедливій вартості, перестають залежати від діяльності підприємства, як, наприклад, при оцінці за собівартістю, і включають зміни самого ринку.

Справедлива вартість має певні переваги перед історичною собівартістю, оскільки не залежить від:

- дати і витрат, пов'язаних з виникненням зобов'язання і придбанням активів;

- конкретного підприємства;

- намірів підприємства відносно розміщення активів і зобов'язань [3].

Узагальнимо переваги та недоліки справедливої вартості.

Переваги:

- використання справедливої вартості приводить до підвищення надійності, змістовності та повноти звітної інформації, оскільки враховується економічна ситуація та стан оцінюваного активу не тільки в момент постановки на облік, а й в подальшому, аж до моменту останньої переоцінки;

- більш доречна інформація, яка визначається в умовах, діючих на момент оцінки;

- призводить до більшої порівнянності показників звітності різних підприємств, вартість визначається незалежно від конкретних обставин, властивих окремому підприємству чи конкретному моменту придбання.

- є ефективнішою основою для оцінки майбутніх грошових потоків порівняно з витратами, що є важливо для зовнішніх користувачів;

- це краща основа для порівняння інформації в процесі аналізу ефективності використання основних засобів;

- використовується у фінансовому менеджменті, який орієнтується на реальну вартість активів і зобов'язань;

- дає можливість певною мірою елімінувати чинники невизначеності у фінансовій звітності;

- надає можливість підприємству розширити сферу заставного кредитування, вирішити питання про внесення інвестицій, обґрунтовано визначити орендні платежі, обґрунтувати платежі до бюджету.

Недоліки оцінки:

- вона має умовний характер, тому що визначається не за реальною господарською операцією і не підтверджується первинними документами, а визначається за допомогою різних підходів;

- відображає не реальні угоди, які здійснює підприємство, а певну умовну суму, що могла б бути отримана у випадку, якщо основний засіб був би проданий станом на певну дату;

- після переоцінки неможливо співвіднести первісну вартість придбання з наступними вигодами від використання.

Вартість часто розраховується виходячи із професійних суджень на відміну від документованої історичної вартості. Вимагає додаткових витрат на підвищення кваліфікації бухгалтерів:

- потребує витрат на проведення переоцінки, особливо при залученні професійних оцінювачів;

- користувачам фінансової звітності доводиться нести додаткові витрати по аналізу інформації про справедливую вартість;

- відсутність обліку синергетичного ефекту в результаті спільного використання основних засобів і інших активів.

Разом із тим спостерігається різне тлумачення справедливої вартості.

П(С)БО 7 «Основні засоби» не містить визначення справедливої вартості. Відповідно до П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств»: справедлива вартість – сума, за якою може бути здійснений обмін активу, або оплата зобов'язання в результаті операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами [4]. Згідно з визначенням, наведеним у МСФЗ, справедлива вартість (fair value) – це сума, за якою можна обміняти актив або погасити заборгованість в операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами [5].

На наш погляд, подібне визначення має бути приведені відповідно до реалій його практичного застосування і включене в П(С)БО 7 «Основні засоби» у вигляді поправки, а методологія його використання має увійти до стандарту як додаток. При цьому пріоритетність в подібному визначенні має віддаватися на користь ринкової вартості основних засобів на активному ринку.

У багатьох літературних джерелах термін «справедлива вартість» отожднюють з терміном «ринкова вартість». Проте це припущення є помилковим, оскільки в П(С)БО 19 йдеться про те, що як справедлива вартість можуть виступати ринкова вартість, відновлювальна вартість за вирахуванням суми зносу, «поточна ринкова вартість» і т.д.

Разом із тим ринкова вартість є розрахунковою величиною, для визначення якої можуть бути застосовані різні методи, зокрема: затратний і зіставлення продажу; капіталізованого доходу; дисконтованих грошових потоків. Ці самі методи можуть бути основою для розрахунку справедливої вартості, але остаточною справедливою вартістю враховуватиме стан активів та їх призначення [6].

Виділимо умови, при яких можна використати справедливу вартість: наявність активного ринку, доступність інформації про ціни, обізнаність і незалежність сторін угоди, компетентність, можливе підтвердження незалежним професійним оцінювачем.

За наявності активного ринку за справедливую вартість приймається справедлива ціна, при його відсутності – суб'єктивні оцінки, які пропонують професійне судження оцінювача.

Найкращою оцінкою справедливої вартості служить ринкова вартість на активному монополізованому ринку, якщо

ж останній з яких—небудь причин відсутній, то в якості оцінки приймається дисконтований дохід від цього активу; якщо ж і доходність не може бути надійно визначена, справедливою вартістю служить вартість відновлювальна. Оцінки відновлювальної вартості визначаються поточними цінами на засоби аналогічного віку і параметрів експлуатації з урахуванням морального і фізичного зносу.

Для визначення реальної вартості необхідно використувати інформацію, яка б документально підтверджувала ринкову ціну об'єктів основних засобів: прайс-листи газет, журналів (періодичних видань).

За неможливості визначення ринкової вартості визначення справедливої вартості основних засобів здійснюється на основі прогнозів дисконтованих надходжень і платежів грошових коштів. Використовуючи той чи інший коефіцієнт дисконтування, можна отримати відмінні величини справедливої вартості об'єкта, яка буде враховувати не лише об'єктивні величини, а й суб'єктивну думку суб'єкта оцінки. Тому підприємство, використовуючи такі інструменти, може вплинути на вартість основних засобів та фінансовий результат діяльності.

Оскільки проблема визначення справедливої ринкової вартості є досить складною розрахунково-аналітичною задачею, підприємство може залучати незалежного оцінювача, який має відповідну підготовку, досвід і сертифікаційний документ на право проведення робіт по оцінці. Оцінювач визначає справедливу вартість основного засобу на підставі розроблених методик та видає підтверджуючий документ — висновок про вартість об'єкта оцінки. Вартість об'єктів, визначена незалежним оцінювачем, має бути закріплена в обліковій політиці, документально та в аналітичному обліку. Але недоліком залучення оцінювачів є дорожнеча цих проектів. При опитуванні практичних працівників вітчизняних підприємств виявилось, що у більшості випадків (75%) вони самостійно визначають справедливу вартість об'єктів і лише у третині випадків (25%) звертаються до послуг незалежної оцінки.

Ми приєднуємось до думки науковців, що при оцінці основних засобів на дату балансу доцільно використовувати оцінку за справедливою вартістю для підприємств, які складають або планують готувати фінансову ЗВІТНІСТЬ за міжнародними стандартами. Для інших суб'єктів господарювання прийнятним є використання оцінки за первісною вартістю, зменшеною на суму нарахованої амортизації, з урахуванням втрат від зменшення корисності та вигод від її відновлення [7].

Необхідними є також уніфікація бухгалтерського і податкового підходів до питань переоцінки основних засобів і їх приведення до справедливої вартості. Для цілей переоцінки і приведення вартості основних засобів до справедливого значення, на нашу думку, потрібний відхід від практики групової переоцінки, що унеможливує диференційований підхід до оцінки окремих об'єктів і розмиває реальність справедливої вартості окремої групи. Груповий підхід допустимий лише у разі, якщо для визначення групи з метою переоцінки

застосовувати поняття «Подібних об'єктів», викладене в П(С) БО 7.

Податковий облік має ґрунтуватися на індексі переоцінки, приведеному в П(С) БО 7, а не коефіцієнті індексації, який не відповідає економічній природі поняття «справедлива вартість» і реагує лише на інфляційні процеси, що дозволить нівелювати розбіжності в облікових вартостях основних засобів у вказаних видах обліку. Вирішення викладеної проблеми дозволить обліковій інформації стати достовірнішою і уніфікованою, включити увесь спектр соціально-економічних аспектів для забезпечення ефективності процесу глобалізації економіки України.

Наявність зазначених проблем потребує прийняття міжнародного стандарту, присвяченого питанням обліку за справедливою вартістю. Це вирішить існуючі проблеми по оцінці активів у фінансовій звітності. Принципи, розкриті в цьому документі, стануть основою для формування аналогічних стандартів в інших країнах, а також у системі МСФЗ. А наявність методики по визначенню справедливої вартості виключило б необхідність посилання на інші стандарти, що полегшило б складання звітності і розуміння її користувачами.

Висновки

Аналіз використання справедливої вартості в сучасному обліку дозволяє встановити такі її особливості: сфера застосування справедливої вартості обмежена (більшість фактів господарського життя оцінюються за історичною вартістю), порядок обліку фактів господарського життя за справедливою вартістю різний для активів і операцій, спосіб оцінки справедливої вартості залежить від виду основного засобу і можливості виміру його вартості, справедлива вартість визначається за цінами активного ринку. Якщо ринкова оцінка неможлива, справедлива вартість приймається рівною дисконтованому доходу від використання цього активу протягом терміну його служби.

З метою вирішення висвітлених у статті проблем запропоновано внести зміни до П(С) БО 7 у частині визначення справедливої вартості та методики її визначення. Також вважаємо за необхідне прийняття міжнародного стандарту, присвяченого проблемам обліку за справедливою вартістю. Це вирішить питання оцінки активів у фінансовій звітності.

Перспективними напрямками подальших досліджень є уніфікація термінології, що використовується в міжнародних та національних стандартах, і методика визначення справедливої вартості об'єктів основних засобів.

Література

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.99 р. №996-ВР: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [пйр^аконі .rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=996-14](http://zakoni.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=996-14)
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджений наказом Міністерства фінансів України від

27.04.2000 р. №92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0288-00>

3. Голов С.Ф. Бухгалтерський облік в Україні: аналіз стану та перспективи розвитку. Монографія. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 522 с.

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 19 «Об'єднання підприємств», затверджений наказом Міністерства фінансів України від 07.07.99 р. №163 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0499-99>

5. Міжнародні стандарти фінансової звітності 2004 / Пер. з англ.; за ред. С.Ф. Голова. – К., 2005. – Ч. II. – 1232 с.

6. Голов С.Ф. Справедлива вартість та її місце в системі оцінок бухгалтерського обліку / С.Ф. Голов // Бухгалтерський облік і аудит. – 2007. – №4. – С. 3–18.

7. Супрунова І.В. справедлива вартість інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку / І.В. Супрунова // Вісник ЖДТУ / Економічні науки. – 2010. – №4 (54). – С. 188.

Т.В. МАНЖОС,
к. ф.-м. н., доцент, КНЕУ ім. В. Гетьмана,
О.М. ТЕРТИЧНА,
к. ф.-м. н., ст. викладач, КНЕУ ім. В. Гетьмана

Вплив знижок при закупівлі на оптимальний розмір запасу підприємства в умовах невизначеності

У статті вивчається питання про оптимальний розмір товарного або виробничого запасу за умов, коли на закуповуваний товар надаються оптові або диференціальні знижки. Розглянуто випадок нормально розподіленого попиту, для якого описано алгоритм знаходження оптимального розміру замовлення на етап через мінімізацію витрат на закупівлю, зберігання та дефіцитність. Знайдено оптимальний розмір запасу для одного підприємства за умов надання двох різних систем знижок на закуповуваний товар.

Ключові слова: оптимальний розмір запасу, оптові та диференціальні знижки, мінімізація витрат на закупівлю, витрати дефіцитності та зберігання.

Исследуется задача определения оптимального размера производственного или товарного запаса при условии, что на приобретаемый товар предоставляются оптовые или дифференциальные скидки. Рассмотрен случай нормально распределенного спроса, для которого описан алгоритм определения оптимального размера заказа на этап. Найден оптимальный размер запаса для одного предприятия при условии предоставления двух разных видов скидок.

Ключевые слова: оптимальный размер запаса, оптовые и дифференциальные скидки, минимизация затрат на закупку, затраты дефицитности и хранения.

We study the question of optimal lot size that can minimize the carrying costs and stock-out costs, if there are quantity discounts at purchase. This optimal size was found for one company, if there are discounts of two different types and demands are distributed normally.

Постановка проблеми. У наш час запаси мають промислові підприємства, оптові компанії, підприємства роздрібно-ї торгівлі та сфери послуг, банки, страхові компанії, порти і

т.д. У всіх цих випадках запаси забезпечують товарно-матеріальними цінностями основну та допоміжну функцію того чи іншого підприємства. Створення матеріальних або виробничих запасів є необхідним для забезпечення ритмічності та неперервності виробництва. Крім того, правильне управління системою запасів може значно покращити конкурентоспроможність та підвищити ефективність роботи підприємства в цілому. Тому теорія запасів постійно поповнюється новими задачами, пов'язаними з появою нових видів сучасного етапу соціально-економічного розвитку.

Задача управління запасами виникає, коли необхідно створити матеріальні чи виробничі запаси для задоволення попиту на даному інтервалі часу. Основною проблемою ефективного управління запасами є надлишок чи недостача запасу. Адже у першому випадку необхідні значні капіталовкладення, але дефіцит виникає рідко. І навпаки, при недостачі запасів капіталовкладення зменшуються, але це призводить до зростання ризику дефіциту. Для будь-якого з наведених випадків є характерними значні втрати. Таким чином рішення щодо розміру партії закуповуваного товару можуть базуватися на мінімізації функції загальних витрат, що включають в себе витрати, обумовлені надлишком запасу та дефіцитністю. Якщо ціна на товар, що закуповується, не залежить від розміру партії і немає додаткових витрат на закупівлю, при побудові цільової функції можна обмежитися сумою лише двох видів вище вказаних витрат. Але на практиці часто ця умова не виконується. У статті буде розглянуто випадок одноетапної моделі управління запасами в умовах невизначеності (розмір попиту є випадковою величиною) за надання різних видів знижок при закупівлі. Зазначимо, що одноетапні моделі є проміжним етапом між статичними та динамічними ймовірнісними моделями. Їх цінність у тому, що вони можуть використовуватися для розробки відповідних динамічних моделей та календарного планування закупок.